

Nechat' sa premôcť láskou...

Láska je človeku prirodzená. Z lásky bol stvorený a má v sebe pocit radosti a blaha, ak ho má niekto rád a zasa naopak má v sebe zlý pocit a nespokojnosť v duši, keď sa mu lásky nedostáva. Ale hoci je to tak, hoci láska je človeku blízka a túži po nej, predsa sa musí o ňu snažiť. Musí ju chcieť mať i musí ju dokazovať. Inými slovami povedané: musí sa v láske cvičiť. Ale ako? A aký zmysel má táto snaha?

Športovci sa namáhajú a cvičia, aby podali, čo najlepší výkon, porazili súpera a stáli na stupni víťazov. Cvičia v pohotovosti svoje telo, svoje svaly i svoju pozornosť a sústreďujú sa na to, aby boli najlepší. Ako náhle by prestali cvičiť, trénovať a namáhať sa, ich výkonnosť by klesala a nepodali by také výkony, aby získali slávu.

Vojaci tiež cvičia a nacvičujú, aby sa udržali v bojovej pohotovosti a aby sa kedykoľvek mohli postaviť voči nepriateľovi. Od tejto schopnosti a pohotovosti bojovať, potom závisí ich vlastný život a aj život i majetok tých, ktorých obraňujú. Ak by sa nepripravovali, necvičili a netrénovali bojové umenie a svoju bojovú pohotovosť i ten najmenší nepriateľ by ich ľahko prekvapil a premohol.

Áno, tak je to, ak chce človek podávať dobré výkony v športe musí trénovať, a ak chce dobre obraňovať svoju vlasť musí cvičiť seba i svoje telo bojovej pripravenosti a schopnosti premáhať nepriateľa.

Podobne je to i v láske. Hoci ju človek má, potrebuje sa v nej cvičiť, namáhať a premáhať, aby podával primerané výsledky aké láska vyžaduje. Potrebuje sa naučiť premáhať svoju pýchu i svoju pohodlnosť, príjemnosť, sebeckosť i lenivosť, lebo láska ak má byť opravdivá má byť obetou, sebadarovanim... V oblasti športu, umenia, vedy sa prestíž dosahuje tým, že niekto schopnejší, zručnejší, silnejší, múdrejší premáha toho, kto je slabší... V oblasti bojového umenia a vojny ide tiež o porazenie, premôženie nepriateľa... V oblasti lásky je to ale naopak: tam je väčší, silnejší, prvý ten, kto sa nechá premôcť dobrom, ale nie tým, ktoré spôsobí sebe, ale tým dobrom, ktoré druhý potrebuje a vyžaduje. Tu víťazí ten, kto je schopný urobiť čo najviac dobra, čo najviac poslúžiť, pomôcť, jednoducho, čo najviac, alebo v najväčšej miere prejavíť svojimi skutkami lásku človeku i Bohu. Pán Ježiš hovorí, že ten je prvý kto vie najviac poslúžiť, kto je sluhom všetkých. Sám povedal o sebe, že neprišiel dať sa obsluhovať, ale slúžiť a položiť svoj život ako výkupné za nás.

Z toho čo hovoríme a z príkladu nášho Pána môžeme pochopiť, že v láske víťazí ten kto sa nechá premôcť, ukrižovať a nie ten kto premáha iných. Láske preto veľmi protirečí pýcha. Pýcha vzbudzuje v srdci človeka túžbu i snahu byť viac, víťaziť nad druhými a premáhať ich. Pýcha vytvára boj medzi ľuďmi – boj o prvé miesto, o prestíž, úctu či moc nad druhými. Aj medzi učeníkmi vznikol spor, hádky a boj o to, kto z nich je väčší. Náš Pán, keď im to už povedal slovami, pri Poslednej večeri si vzal zásteru, opásal sa ňou, sklonil sa učeníkom k nohám a umýval im nohy. „Hľa, dal som vám príklad...“ Láska ide len s pokorou, s pravou a nefalšovanou poníženosťou, ktorá nemá za cieľ ponižovať a zhadzovať človeka, ale naopak má v sebe túžbu skloniť sa k človeku, pochopiť ho, prijať ho, poslúžiť mu a to takou činnosťou a službou, akú niekedy vykonávali otroci.

Okrem toho nemôže mať lásku ten, kto chce príjemnosť a pohodlie. Láska je vzťah ktorý vychádza odo mňa, z môjho srdca a ide v ústrety druhému, jeho potrebám a požiadavkám lásky a dobra. Ten komu ide o vlastné dobro, o vlastné pohodlie a príjemno nevie mať rád nikoho iného len seba preto ho voláme sebec a podobne, lebo má lásku len k sebe.

V čom teda spočíva námaha, cvičenie, aby láska bola silná a schopná získavať víťazstvá, dobývať srdcia a premáhať nepriateľa? Tento nácvik spočíva v premáhaní seba, v premáhaní svojej pýchy, pohodlnosti, sebeckosť i lenivosti i všetkého toho, čo bráni láske, aby sa mohla uplatniť a stať sa silnou a pevnou. Okrem toho láska potrebuje i motiváciu, lebo je spojená s vôľou, s túžbou po dobre, a preto potrebuje i povzbudenie z vlastného ovocia, ktoré nadobudla alebo z toho dobra, ktoré urobili v jej mene druhí. „Verba movent, exempla trahunt“ – „slová hýbu a príklady tiahnu“ – staré latinské príslovie, ktoré hovorí, že príklad je viac ako slová, myslíme na príklad skutočnej a úprimnej lásky, ktorý najkrajšie ukáže jej krásu i príťažlivosť. Najľahšie je lásku prejavíť tomu, kto nám ju opätuje, kto nás má rád, kto je našej lásky hodný. Vtedy je naša vôľa ochotná a pripravená i na veľké skutky lásky. Horšie je to vtedy, ak odpoveď lásky neprichádza, ba keď chýba i vďačnosť a uznanie... Ale i to je láska, ba ešte väčšia lebo jej pravú veľkosť a hodnotu vidí len sám Boh. Najťažšie je však lásku prejavíť tomu, kto jej nie je hodný. Tomu, kto uráža, ponižuje, hnevá a spôsobuje bolesť. Ale i k takejto láske nás pozýva náš Pán. K láske v určitom zmysle nadľudskej, k láske odpúšťajúcej, k láske ktoré zahŕňa i tých, ktorí zle robia, tých ktorí sú nepriatelia... Aby sme takejto lásky boli schopní, dáva nám náš Pán príklad a dáva nám i posilu svojej lásky. Vo Svätom prijímaní nám dáva seba, svoju Božiu lásku, aby sme mali silu ku skutkom tejto nie prirodzenej, ale zato vždy potrebnej lásky, milovať tých, ktorí si to nezaslúžia i tých, ktorí lásky nie sú hodní... Ale jedine naša prejavená láska voči nim, môže ako jediná zmeniť ich srdcia i život.

SVETLO KRÍŽA

*Valia sa chvíle slnečné
i ťažké mraky,
svet je mnohoraký.*

*Na kríži zomrel za nás
Boží Syn,
tíši sa rozbúrené more vln,
svet celý osvetľuje
svetlo kríža,
anjelské krídla
sa k horizontu blížia.
V kríži je sila,
čo bezpečne ťa chráni,
keď víchry
vyrážajú tvoje brány,
z blata a kaluži
ťa dvíha výš a výš,
za každým krížom
sa skrýva medokýš,
je cesta jediná,
čo vedie hore,
otvára dvere zamknuté,
zapaľuje zore,
na kríži
ukrižovaná je spása sveta,
satan sa v jeho svetle zmieta.
Hoci sa srdce trasie,
víchor zaduje,
v kríži je spása,
Boh ma miluje.*

O pokoji

Katechéta položila deťom otázku: „Ktoré prvé slovo po zmŕtvychvstaní povedal Ježiš učeníkom?“ Zdvihli sa viaceré ruky a odpoveď bola správna: „Pokoj vám!“ (Jn 20, 19). O pokoji je aj správa anjelov betlehemským pastierom „Nebojte sa“ (Lk 2, 10), ktoré zároveň so spevom „Sláva Bohu na výsostiach“ zdôraznili želanie „a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle“ (Lk 2, 14). Už v Starom zákone prorok Izaiáš predstavuje Mesiáša ako Knieža pokoja. Slovo „pokoj“ je jedno z najčastejších sa vyskytujúcich v Písme. Všetci vieme prečo.

Akým slovom by sme mohli charakterizovať naše časy? Súhlasíte so mnou, že je to nepokoj?

Žijeme v epoche strachu. Človek sa bojí sám seba. Bojí sa iných ľudí. Je veľa najrozmanitejších ľudských obáv a veľa ich príčin. Najmä strach o budúcnosť a strach pred smrťou.

Ježiš po zmŕtvychvstaní apoštolom trikrát pripomenul: „Pokoj vám!“ Ježiš si neželá nepokoj. Vyzýva nás, aby sme do neho vložili celú svoju nádej. Odpusť, Tomáš, že sme ti dali prívlastok „neveriaci“, a vďaka ti, že si vyriekol podmieňujúce slová: „Ak neuvidím na jeho rukách stopy po klincoch a nevlážim svoj prst do rán po klincoch a nevlážim svoju ruku do jeho boku, neuverím“ (Jn 20, 25). Prečo? Lebo sme vďační za Ježišove slová „Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili“ (Jn 20, 29), ktoré vyriekol, aby teba, Tomáš, i nás upevnil vo viere.

Kto dáva veriacim silu znášať utrpenia, choroby a skúšky? Ježišova blízkosť a jeho slová:

„Pokoj vám!“

Chce niekto tvrdiť, že hriech, nepokoj viac obohatia svet i jednotlivca ako pokoj? Slová pokój - Friede - peace - pace - paix - shalom - mir - mier je potrebné spojiť s tým, čo môže dať jedine zmŕtvychvstalý Ježiš. Keď sa nás zmocňuje nepokoj, keď pociťujeme pokušenie na hriech, keď zabúdame na hlavný príkaz lásky, zadávajme sa na Kristove rany. Ponechal si ich aj na oslávenom tele.

Ak budeme žiť so Zmŕtvychvstalým, prestaneme sa báť. Začnime žiť nový život, kde bude dominantný Kristov pokoj. Dovoľme, aby tento pokoj naplnil a obnovil vnútro každého z nás, našu rodinu i celý svet.

Chráňme si svoje hmotné i duchovné bohatstvo. Je správne brániť si to, čo nám právom patrí. Vieme, že život v pokoji je bohatstvom jednotlivca i všetkých ľudí dobrej vôle. Postavme sa preto k ideji pokoja zodpovedne.

LUBOMÍR STANČEK

2

Milovať tak, ako miluje On

Radosť je modlitba, radosť je sila, radosť je láska, radosť je z lásky upletená sieť, do ktorej sa dajú chytať duše. Boh miluje radostného darcu. Ten, kto dáva s radosťou, dáva najviac. Najlepší spôsob, ako ukázať Bohu i ľuďom svoju vďačnosť, je prijímať všetko s radosťou. Milujúce srdce je radostné srdce. Nikdy nedovoľte, aby vás niečo naplnilo obavami, že zabudnete na radosť zmŕtvychvstalého Krista. Všetci túžime po večnej blaženosti v Božej prítomnosti, ale túto blaženosť sme schopní prežívať už teraz - práve v tejto chvíli môžeme byť šťastní s Bohom. Aby sme s ním boli šťastní už teraz, musíme:

milovať tak, ako miluje **On**;

pomáhať tak, ako pomáha **On**;

dávať tak, ako dáva **On**;

služiť tak, ako slúži **On**;

zachraňovať tak, ako zachraňuje **On**;

byť s ním dvadsaťštyri hodín denne, dotýkať sa ho v jeho biednom preoblečení.

Matka Terézia

Vo štvrtok, v piatok a v sobotu, bude u nás duchovná obnova. Program bude ako zvyčajne: 18:00 zamyslenie, Svätá omša a po nej poklona Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej.

Sväté omše v týždni po 2. veľkonočnej nedeli

17.IV. utorok

18.00 + František Lenghart, manž. Mária a rodičia

18.IV. streda

18.00 + Vincent Ochaba, manž. a rodičia

19.IV. štvrtok

18.00 za farníkov

20.IV. piatok

18.00 + František Šintál (30dní)

21.IV. sobota

18.00 + Štefan Kulifaj, manž. Anna a dc. Anna

Upratovanie kostola č.d. 285 - 324

22.IV. 3. Veľkonočná nedeľa

8.00 + Anton Podolský a rodičia Michal a Tekla

9.15 + Emília Šťavinová

Liturgický kalendár

16.IV. pondelok	sv. Galina, mučenica
17.IV. utorok	sv. Rudolf, mučeník
18.IV. streda	sv. Antúza, panna
19.IV. štvrtok	sv. Lev IX., pápež
20.IV. piatok	sv. Anicét, pápež
21.IV. sobota	sv. Anzelm, biskup a učiteľ Cirkvi

**Obetovanie Kristovho tela
musí sprevádzať
obetovanie vlastného tela.**

Raniero Cantalamessa

NAŠA OBETA

Slávením Eucharistie sa spájame s Kristom v jeho sebaobetovaní a sme tak vyzvaní, aby sme sa sami stali obetou, ako píše apoštol Pavol: „Bratia, pre Božie milosrdenstvo vás prosím, aby ste svoje telá prinášali ako živú, svätú, Bohu milú obeť a ako svoju duchovnú bohoslužbu.“ (Rim 12,1)

Nie sme teda na prvom mieste vyzývaní, aby sme prinášali Bohu ako obeť niečo, čoho sa chceme zbaviť, ani nie len almužnu alebo milodar na kostol, ale seba samých. V tom je pozvanie aj pre tých najchudobnejších z chudobných, pretože „vždy má čo dať ten, kto je ochotný dať seba“, ako napísal sv. Peter Chryzológ.

Kresťanská obeť však nespočíva v tom, že darujeme Bohu niečo, čo by bez nás nemal. Spočíva skôr v tom, že od Boha všetko prijímame, a tak mu dovoľíme, aby sa nás ujal a aby s nami zaobchádzal podľa svojej vôle. Podstatou kresťanského kultu totiž nie je v prvom rade to, že my niečo konáme, ale že dovoľíme Bohu, aby v nás konal svoje dielo spásy. Obetovať svoje vlastné telo na oltári s Kristom znamená, že necháme bokom pokusy o svoje vlastné seba vykúpenie a ospravedlnenie, a namiesto toho s vdácnosťou prijímeme Ježišovu obeť a zjednotíme sa s ním v jeho prosbe a chvále. Pravou úctou a oslavou Boha nie sú obety baranov a býkov, ale naše áno Bohu a jeho zámerom s nami; to jediné si on sám nemôže dať (porov. Mt 9, 1.13).

Boh od nás nechce, aby sme si vyrábali utrpenie, ale očakáva našu lásku a dôveru, synovskú dôveru v jeho zámery s nami. Do slávania Eucharistie vstupujeme pochopiteľne so všetkým, čo prežívame. S obetnými darmi prinášame teda aj svoje vlastné trápenia a ťažkosti, ale s vedomím, že základným princípom obety nie je utrpenie, ale láska. Len láska môže dať zmysel utrpeniu a tiež ho môže premeniť na obeť milú Bohu.

P.Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

**Boh nás stvoril,
aby sme oslavovali jeho milosrdenstvo**

Prečo Boh stvoril ľudí, keď vedel, akí budú? To je otázka, na ktorú zatiaľ nikto nedal uspokojivú odpoveď. A vôbec: potreboval Boh ľudí?

Isté je, že Boh nerobí nič zbytočné, nepotrebné. Boh má všetky svoje vlastnosti nekonečné, všetky môže realizovať, ale na jednu potrebuje ľudí. Tak ako geniálny skladateľ môže vytvoriť najkrajšiu symfóniu na oslavu Boha, ale skladba ostane len v notách na papieri, ak ju dirigent nenacvičí s hudobníkmi a ak sa nenájde publikum, ktoré si symfóniu so záujmom vypočuje. Aj Pán Boh má takú symfóniu, na ktorú potrebuje ľudí: kňazov, ktorí o nej hovoria ľuďom a odpúšťajú im hriechy, a ľudí, ktorí s radosťou a vdácnosťou prijímú bezhraničné Božie odpustenie. Tou symfóniou je nekonečné Božie milosrdenstvo. Anjeli odpustenie nepotrebujú, diabli ho nechcú. Možno povedať, že Boh stvoril ľudí na oslavu svojho bezbrehého milosrdenstva. V Biblii nájdeme o tom veľa príkladov. Pán Ježiš napríklad vyzýva: „Milujte svojich nepriateľov a modlite sa za tých, čo vás prenasledujú, aby ste boli synmi svojho Otca, ktorý je na nebesiach. Veď on dáva slnku vychádzať nad zlých i dobrých a posieľa dážď na spravodlivých i nespravodlivých (Mt 5, 44-45). (Ale dáva aj ropu, uhlie, plyn, elektrinu, kov, atómovú energiu...) Hovorí, že neprišiel volať spravodlivých, ale hriešnikov (porov. Mt 9, 13), že v nebi bude väčšia radosť nad hriešnikom robiacim pokánie ako nad 99 spravodlivými (porov. Lk 15, 7). Otec vyčkáva a víta s radosťou márnotrátneho syna (porov. Lk 15, 11-32). Sám Ježiš kladie otázku: „Kto bude viac chváliť Boha“? Ten, ktorému sa odpustí málo, alebo len, ktorému sa odpustí veľmi veľa?“ Lotor na kríži iste veľmi zhrešil, ale Ježiš mu všetko odpustil (porov. Lk 23, 39-43).

Boh často takto v poslednej chvíli života uchváti satanovi koristiť. Stačí, že hriešnik úprimne ľutuje svoje hriechy. Preto nemôžeme s istotou povedať, kto je zatratený, lebo Boh má možnosť zachrániť človeka aj v poslednej chvíli. A my nevieme, čo je tá posledná chvíľa. Boh vylieva svoje milosrdenstvo bez miery, božsky veľkoryso na všetkých ľuďoch. Keď budeme čítať Bibliu ako zjavenie Božieho milosrdenstva, nájdeme veľmi veľa textov na túto tému.

A čo čaká Boh od ľudí za toto nekonečné milosrdenstvo? Len to, aby sme ho milovali z celého srdca, z celej duše, z celej mysle, zo všetkých síl a svojho blížneho ako seba samého. Keď to splníme, brána nebeská je nám otvorená.

Božia milosrdná láska voči ľuďom presahuje všetky medze: v Ježišovi je človek povýšený a môže mať účasť na živote Najsvätejšej Trojice. Mária, jedna z nás, sa stáva Matkou Boha a Kráľovnou neba, ľudia budú mať účasť na Božej prirodzenosti (porov. Jn 10,34-36).

A najúžasnejšie: Syn Boží na kríži zaplatil Božej spravodlivosti za všetky hriechy ľudí a tak nás vykúpil a

otvoril nám nebo. Boh nebol človekom a od zvestovania už večne bude človekom len z lásky k nám. Tak nás miluje! Večne budeme oslavovať jeho nekonečné milosrdenstvo, veď preto aj stvoril ľudí!

Keď väčšina ľudí opúšťa Boha a kráča do zatratenia, Boh vo svojom milosrdenstve dopúšťa i katastrofy. Vtedy mnohí v úzkosti volajú k Bohu, oľutujú svoje hriechy a zachránia sa.

Tak hovorí aj Apokalypsa o príchode Syna človeka: mnohí budú v úzkosti volať k Bohu, ľutovať hriechy a zachránia sa pre nebo. Tí, čo zostanú nažive, odstránia zlo, vrátia sa k Bohu a nastane civilizácia lásky, o ktorej hovoria poslední pápeži. Po stáročiach satanského temna musí prísť Božie víťazstvo!

LADISLAV ZÁBORSKÝ

PREČO? Jedného dňa položil slobodný muž svojmu priateľovi, otcovi štyroch detí, takúto otázku: „*Prečo miluješ svoje deti?*“

Otec chvíľu rozmýšľal, ale jediná odpoveď, ktorá mu napadla, bola: „*Pretože sú to moje deti!*“

Detí nepotrebujú urobiť nič, aby dokázali, že patria svojmu otcovi. Dobrý otec ich prijíma také, aké sú. Rovnako je to aj s Božou láskou k nám. Miluje nás takých, akí sme, pretože sme jeho deti. Je to jeho láska, ktorá nás motivuje opätovať mu lásku, dôverovať mu a žiť podľa jeho rád.

Boh sa prestane hnevať zakrátko, milovať však neprestane nikdy.

Charlee Spurgeon

Sv. Gemma Galganiová *11. apríl*

„Láska chce lásku, oheň chce oheň,“ tieto slová mladej Gemmy Galganiovej sú akoby mottom celého jej krátkeho života, ktorý sprevádzali nesmierne telesné aj duševné utrpenia. Tie ju očistili a vybrúsili do skvostnej podoby, takže doslovne naplnila význam svojho mena - „Gemma“ totiž v jej rodnom jazyku znamená drahokam. Gemma sa narodila 12. marca 1878 neďaleko toskánskej Luccy. Rodina neoplývala prílišným bohatstvom, zdrojom obživy bola otcova lekárska živnosť. Na Galganiovcov však doľahli ťažké časy - matka Aurélia zomrela na tuberkulózu, keď mala Gemma sotva osem rokov, onedlho sa pobral do večnosti aj osemnásťročný brat: Gino, ktorý sa pripravoval na kňazské povolanie. Nešťastie a finančný úpadok rodiny podlomili napokon aj otcovo zdravie. Zomrel roku 1897, zanechajúc po sebe sedem sirôt.

Ťažký životný údel znášala Gemma ako svoju križovú cestu. K neľahkej situácii sa však pridali aj telesné utrpenia. Ako dvadsaťročná vážne ochorela a ocitla sa na prahu smrti. Lekári jej nedávali nádej na uzdravenie. Dokonca prijala sviatosť pomazania chorých, ktorá bola v tom čase považovaná za predzvesť odchodu na druhý svet. Pohrúžila sa do modlitby a čítania životopisov svätých. Do rúk sa jej dostala biografica pasionistu sv. Gabriela Possentiho, ktorý v živote tiež veľa trpel. Zvolila si ho za patróna a vrúcne sa k nemu modlila. Keď bola v kritickom stave, zjavil sa jej tento orodovník a povzbudil ju, aby sa modlila k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu s nádejou na uzdravenie. Po skončení deviatnika, sa jej zdravie skutočne vrátilo. Mladá dievčina chcela z vďaky vstúpiť do rehole pasionistiek, no miestny biskup jej to vzhľadom na predošlú chorobu nedovolil. Boh mal pre ňu inú cestu. Na sviatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho roku 1899 počas modlitby upadla Gemma do extázy, a keď sa prebrala, mala na rukách i nohách i boku krvácajúce rany. Cítila veľkú fyzickú bolesť a zároveň vnútornú radosť z tejto nesmiernej milosti. Stigmy sa objavovali po dva roky každý štvrtok večer a krvácali do tretej hodiny v piatok popoludní. Gemma si za ne vyslúžila povest' hysteričky, dokonca aj súrodenci ju odsudzovali, takže napokon opustila rodičovský dom a uchýlila sa k známym. Stigmy ustúpili, až keď na príkaz svojho duchovného vodcu pátra Germana prosila Spasiteľa, aby ju oslobodil od týchto znakov, vzbudzujúcich veľkú pozornosť. Odvtedy sa rany neukazovali, no Gemma naďalej cítila ich bolesť. Po štyri marcové piatky roku 1901 vytrpela aj bolesť Ježišovho bičovania - na tele sa objavili rany po korbáči a na čele zranenia po trňovej korune.

Okrem telesných utrpení ju sprevádzali aj duchovné skúšky. Neraz ju pokúšal diabol, no láska k nebeskému ženíchovi jej pomohla prekonať tieto okamihy. Utrpením chcela spolupracovať na Ježišovom vykupiteľskom diele. Na sklonku svojho života sa ponúkla Bohu ako obeta za hriechy. Zomrela telesne vyčerpaná, no pokojná a šťastná na Bielu soboru 11. apríla 1903. Proces jej blahorečenia inicioval jej duchovný vodca. Mimoriadne zjavy v jej živote po podrobnom preskúmaní potvrdili nezávislí odborníci. Pápež Pius XI. vyhlásil Gemmu Galganiovú v roku 1933 za blahoslavenú a Pius XII. ju o sedem rokov neskôr zapísal do zoznamu svätých.

Spracovala KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku